

Parallelle advarsler – nummer to

Åbenbaring af det profetiske væv: Tydning af budskaberne i Åbenbaringen 14 i milleritternes historie og i dag

Jeff Pippenger

2023-08-08

Da lignelsen om de ti jomfruer blev opfyldt i Milleritternes historie, fandt det sted under den anden engels budskab. Den anden engels budskab repræsenterer to særskilte budskaber, både med hensyn til det tidsrum, de omfatter, og med hensyn til den tiltænkte modtagerkreds for budskabet. Den anden engels budskab var rettet til de protestantiske kirker, som netop var vendt tilbage til Rom og var blevet Babylons døtre. Midnatsråbet var rettet til de sovende Milleritter. Det første budskab var rettet uden for Milleritterne, det andet var rettet indad. Dette vil blive opfyldt bogstaveligt i vore dage.

Den forskel, der må bemærkes i gentagelsen i vor tid, er, at i adventismens begyndelse gik den anden engels budskab først uden for milleritterne, og derefter gik budskabets anden del ind blandt milleritterne. Ved adventismens afslutning, når lignelsen igen gentages, gentages også den anden engels budskab. Det får vi fortalt direkte mere end en håndfuld gange. Men budskabets todelte karakter er vendt om ved enden. Det første budskab går til adventismen, og det andet til dem uden for adventismen. Det bliver os fortalt, at det værk og budskab, som er fremstillet ved englen i Åbenbaringen atten, er en gentagelse af den anden engels budskab.

„Profeten siger: „Jeg så en anden engel stige ned fra himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er det store Babylon, og det er blevet et tilholdssted for djævlene“ (Åbenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskab, som blev givet af den anden engel. Babylon er faldet, „fordi hun gav alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin“ (Åbenbaringen 14:8). Hvad er denne vin?—Hendes falske læresætninger. Hun har givet verden en falsk sabbat i stedet for sabbatten i det fjerde bud, og har gentaget den løgn, som Satan først fortalte Eva i Eden—sjælens naturlige udødelighed. Mange beslægtede vildfarelser har hun udbredt vidt og bredt, idet hun „lærer menneskebud som læresætninger“ (Mattæus 15:9).“

"Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han templet for dets helligbrøde og vanhelligelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af templet. Således gives der i det sidste værk til advarsel for verden to særskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab er: 'Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun gav alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin' (Åbenbaringen 14,8). Og i det høje råb i den tredje engels budskab høres en røst fra himlen, som siger: 'Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder og ikke få del i hendes plager. For hendes synder har nået himlen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger' (Åbenbaringen 18,4.5)." Selected Messages, bog 2, s. 118.

Den anden engels budskab ved adventismens begyndelse er det samme budskab som det budskab, der fremstilles ved englen i Åbenbaringen atten, og i denne advarsel er der to røster, som forkynder et budskab. Den første røst forkyndes, når jorden oplyses af hans herlighed, og i vers fire hørte Johannes en anden røst sige: »Drag ud fra hende.«

I milleritternes historie kom kaldet ud af Babylon først, og budskabet til milleritterne kom dernæst. I Åbenbaringen atten er det den anden røst, eller det andet budskab, der henvender sig til dem uden for adventismen. Sammen med erklæringen om, at der er »to adskilte kald, som rettes til menighederne«, finder vi også, at de to gange, Kristus rensede templet (ved begyndelsen og afslutningen af sin tjeneste), ligeledes er en illustration af adventismens begyndelse og afslutning.

Begyndelsen af adventismen illustrerede en renselse af arbejderne, som bidrog til opbygningen af det fundament, som William Miller blev brugt til at lægge. Fundamentet blev fuldendt ved afslutningen af den anden engels budskab, for med den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844 blev de sandheder, der udgør adventismens fundament, gjort tilgængelige at forstå for dem, der er villige til at høre.

Arbejdet med at lægge grundvolden blev afsluttet ved højdepunktet i den anden engels historie, da „to særskilte kald blev rettet til menighederne“. Det første kald var uden for milleritterne; det andet var for milleritterne. Men en anden begyndelse, som svarer til adventismens begyndelse, er Kristi tjeneste, da Han første gang rensede sit tempel. Den profetiske illustration af, at templet renses, markerer en renselse ved begyndelsen og afslutningen af Hans tjeneste, hvilket igen er et forbillede på en renselse af adventismen ved dens begyndelse og afslutning. Kristi to tempelrenselses svarer til adventismens begyndelse og afslutning, men Hans budskab var kun til Hans pagtsfolk, som var i færd med for bestandig at skille sig fra Gud.

Adventismens begyndelse frembar et budskab, der forkyndte dommens åbning, og Adventismens afslutning forkynder dommens ende. Jesus rensede templet første gang og irettesatte jøderne, fordi de havde gjort Hans hus til en røverkule, men templets anden renselse var „blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste“. Ved afslutningen af Sin tjeneste sagde Han ikke længere til jøderne, at de havde gjort Hans Faders hus til en røverkule; da sagde Han til dem, at deres hus „blev forladt og overgivet til øde for dem“.

Imidlertid søgte tilbedere fra alle nationer templet, som var blevet indviet til tilbedelsen af Gud. Strålende af guld og ædelsten var det et syn af skønhed og storhed. Men Jehova fandtes ikke længere i dette yndige palads. Israel som nation havde skilt sig fra Gud. Da Kristus, nær afslutningen af sin jordiske tjeneste, for sidste gang så ind i templets indre, sagde Han: »Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde.« Matthæus 23,38. Hidtil havde Han kaldt templet sin Faders hus; men da Guds Søn gik ud fra disse mure, blev Guds nærvær for evigt trukket tilbage fra templet, som var bygget til Hans ære.” Apostlenes Gerninger, 145.

Det tempel, som Han rensede i begyndelsen, var et andet tempel end det, Han rensede til sidst. Det første tempel var Hans Faders hus, men det andet tempel var jødernes hus. Herren indgik pagt med adventismen i begyndelsen, og adventister blev præster i Hans tempel. Ved adventismens ende skal de ikke længere være præster, og deres hus skal blive lagt øde.

Den anden engel repræsenterer to budskaber. Dette er en af grundene til, at budskabet fremstilles som Babylons fald to gange. Dette er ikke den primære grund til den to gange gentagne bekendtgørelse af Babylons fald, men det er en af grundene. Hvordan er det to budskaber?

Den anden engel kom som svar på forkastelsen af den første engels budskab. Da den fejlslagne forudsigelse, som identificerede 1843 som afslutningen på de 2300 år i profetien, blev brugt af de protestantiske kirker som det fejlagtige budskab til at forkaste Millers budskab, var Millers budskab den første engels budskab. Ved forkastelsen af dette blev de protestantiske kirker, som havde været Guds kirke i ørkenen i over 1260 år, forkastet og blev en datter af Babylon. På det tidspunkt kom den anden engel med sit budskab.

Der er nogle meget vigtige punkter forbundet med de forskellige elementer i den historie, vi betragter. Der er mindst ét punkt, som må udvikles langsomt, for det bidrager afgjort til forståelsen af budskabet i Jesu Kristi åbenbaring, som i øjeblikket er ved at blive åbenbaret. Af denne grund medtager jeg en meget vigtig passage om denne historie. Det er to kapitler, jeg henviser til, men der er også et tredje vigtigt kapitel imellem disse to kapitler. Dette medtager jeg ikke på nuværende tidspunkt for at begrænse omfanget af vores betragtning.

Læg mærke til, hvilken engel der tiltales, mens du læser igennem, se efter den gradvise prøvelsesproces, bemærk i det første afsnit, at de profetiske kendetegn ved engelen i Åbenbaringen atten også er kendetegnene ved den første engel. Læg mærke til, at at korsfæste ét af budskaberne er at korsfæste Kristus, og læg mærke til, at de tre engle alle fremstilles som enkelte engle, men Midnatsråbets budskab er en mangfoldighed af engle.

„Jeg fik vist den interesse, som hele himlen havde taget i det værk, der var blevet udført på jorden. Jesus gav en stærk og mægtig engel befaling til at stige ned og advare jordens indbyggere om at gøre sig rede til hans andet komme. Jeg så den mægtige engel forlade Jesu nærhed i himlen. Foran ham gik et overmåde klart og herligt lys. Jeg fik at vide, at hans mission var at oplyse jorden med sin herlighed og advare menneskene om Guds kommende vrede. Store skarer modtog lyset. Nogle syntes at være meget alvorlige, mens andre var glade og henrykte. Lyset blev udgydt over alle, men nogle kom blot ind under lysets indflydelse og modtog det ikke af hjertet. Men alle, som modtog det, vendte deres ansigter opad mod himlen og priste Gud. Mange blev fyldt med stor vrede. Prædikanter og folk sluttede sig sammen med de usle og satte sig hårdnakket imod det lys, som den mægtige engel udgød. Men alle, som modtog det, trak sig bort fra verden og var nøje forenede med hinanden.

„Satan og hans engle var travlt beskæftiget med at søge at drage sindene hos alle dem, de kunne, bort fra lyset. Den skare, som forkastede det, blev efterladt i mørke. Jeg så englen våge med den dybeste interesse over Guds bekendende folk for at optegne den karakter, de udviklede, idet budskabet af himmelsk oprindelse blev fremholdt for dem. Og da meget mange, som bekendte kærlighed til Jesus, vendte sig bort fra det himmelske budskab med hån, spot og had, gjorde en engel med en pergamentrulle i hånden den skammelige optegnelse. Hele himlen var fyldt med harme, fordi Jesus blev ringeagtet af sine bekendende efterfølgere.

„Jeg så skuffelsen hos de tillidsfulde. De så ikke deres Herre på den forventede tid. Det var Guds hensigt at skjule fremtiden og bringe sit folk til et afgørelsens punkt. Uden dette tidspunkt ville det værk, som Gud havde tilsigtet, ikke være blevet fuldbyrdet. Satan ledte manges tanker langt frem i fremtiden. Et tidsrum, forkyndt for Kristi komme, måtte bringe sindet til alvorligt at søge en nuværende beredelse. Da tiden var forbi, forenede de, som ikke fuldt ud havde modtaget engelens lys, sig med dem, som havde foragtet det himmelske budskab, og de vendte sig mod de skuffede med hån. Jeg så englene i himmelen rådføre sig med Jesus. De havde lagt mærke til situationen blandt Kristi bekendende efterfølgere. Den fastsatte tids forløb havde prøvet og befundet dem, og meget mange blev vejret på vægtskålen og fundet for lette. De bekendte sig alle højlydt til at være kristne, men svigtede i at følge Kristus i næsten ethvert forhold. Satan jublede over tilstanden hos Kristi bekendende efterfølgere. Han havde dem i sin snare. Han havde ledt flertallet til at forlade den lige vej, og de forsøgte at stige op til himmelen ad en anden vej. Engle så de rene, de uplettede og hellige, fuldstændig sammenblandet med syndere i Zion og med verdenselskende hyklere. De havde våget over Jesu sande elskere; men de fordærvede øvede indflydelse på de hellige.“

„De, hvis hjerter brændte af en længsel, et intenst begær efter at se Jesus, fik af deres bekendende brødre forbud mod at tale om hans komme. Engle betragtede hele skuepladsen og følte med den rest, som elskede Jesu tilsynekomst. En anden mægtig engel blev udsendt for at stige ned til jorden. Jesus lagde et skrift i hans hånd, og da han kom til jorden, råbte han: Babylon er faldet! er faldet! Da så jeg de skuffede igen blive opmuntrede og løfte deres øjne mod himlen, idet de med tro og håb skuede efter deres Herres tilsynekomst. Men mange syntes at forblive i en sløv tilstand, som om de sov; dog kunne jeg se sporene af dyb sorg på deres ansigter. De skuffede så i Bibelen, at de befandt sig i ventetiden, og at de tålmodigt måtte afvente synets opfyldelse. Det samme bevis, som havde ledt dem til at se frem til deres Herre i 1843, fik dem til at forvente ham i 1844. Jeg så, at flertallet ikke besad den kraft, som havde kendetegnet deres tro i 1843. Deres skuffelse havde svækket deres tro. Men da de skuffede forenede sig i den anden engels råb, så den himmelske hærs kære til med den dybeste interesse og lagde mærke til virkningen af budskabet. De så dem, som bar navnet kristne, vende sig med hån og foragt mod dem, som var blevet skuffede. Da ordene faldt fra spotterens læber: I er endnu ikke steget op! skrev en engel dem ned. Engelen sagde: De spotter Gud.“

„Jeg blev henvist tilbage til Elias' borttagelse. Hans kappe faldt på Elisa, og ugudelige børn (eller unge mennesker) fulgte efter ham, spottede og råbte: Far op, du skaldede! Far op, du skaldede! De spottede Gud og mødte der deres straf. De havde lært det af deres forældre. Og de, som har hånet og spottet tanken om de helliges opfarelse, skal blive hjemsøgt af Guds plager og vil indse, at det ikke er en ringe ting at spøge med ham.“

„Jesus gav andre engle befaling til hurtigt at flyve ud for at genoplive og styrke sit folks svigtende tro og berede dem til at forstå den anden engels budskab og den vigtige handling, som snart skulle finde sted i himmelen. Jeg så disse engle modtage stor kraft og lys fra Jesus og hurtigt flyve til jorden for at fuldbyrde deres sendelse med at bistå den anden engel i hans gerning. Et stort lys skinnede over Guds folk, mens englene råbte: Se, brudgommen kommer, gå ham i møde. Da så jeg de skuffede rejse sig og i samklang med den anden engel forkynde: Se, brudgommen kommer, gå ham i møde. Lyset fra englene gennemtrængte mørket overalt.

Satan og hans engle søgte at hindre dette lys i at udbrede sig og få den tilsigtede virkning. De stred med Guds engle og sagde til dem, at Gud havde bedraget folket, og at de med alt deres lys og al deres kraft ikke kunne få folket til at tro, at Jesus kom. Guds engle fortsatte deres arbejde, skønt Satan stræbte efter at spærre vejen og drage folkets sind bort fra lyset. De, som modtog det, så meget lykkelige ud. De fæstede deres øjne mod himmelen og længtes efter Jesu tilsynekomst. Nogle var i stor nød, græd og bad. Deres øjne syntes at være rettet mod dem selv, og de vovede ikke at se opad.“

Et dyrebart lys fra himlen skilte mørket fra dem, og deres øjne, som i fortvivlelse havde været fæstet på dem selv, blev vendt opad, mens taknemmelighed og hellig glæde kom til udtryk i hvert ansigtstræk. Jesus og hele den englelige hærskare så med velbehag på de trofaste, ventende.

„De, som forkastede og modstod lyset fra den første engels budskab, mistede lyset fra den anden og kunne ikke nyde godt af den kraft og herlighed, som ledsagede budskabet: Se, brudgommen kommer. Jesus vendte sig fra dem med en vred mine. De havde ringeagtet og forkastet ham. De, som tog imod budskabet, blev indhyllet i en sky af herlighed. De ventede og vågede og bad for at kende Guds vilje. De frygtede i høj grad at krænke ham. Jeg så Satan og hans engle søge at lukke dette guddommelige lys ude fra Guds folk; men så længe de ventende nærrede lyset og holdt deres øjne løftet fra jorden op til Jesus, havde Satan ingen magt til at berøve dem dette dyrebare lys. Budskabet givet fra himlen gjorde Satan og hans engle rasende, og de, som bekendte sig til at elske Jesus, men foragtede hans komme, hånede og spottede de trofaste, tillidsfulde. Men en engel optegnede hver fornærmelse, hver ringeagt, hver mishandling, de modtog fra deres bekendende brødre. Meget mange hævede deres røst for at råbe: Se, brudgommen kommer, og forlod deres brødre, som ikke elskede Jesu tilsynekomst, og som ikke ville tillade dem at dvæle ved hans andet komme. Jeg så Jesus vende sit ansigt bort fra dem, som forkastede og foragtede hans komme, og derpå bød han englene føre sit folk ud fra de urenes midte, for at de ikke skulle blive besmittede. De, som var lydige mod budskaberne, stod frem frie og forenede. Et helligt og ophøjet lys skinnede over dem. De gav afkald på verden, rev deres hengivenhed løs fra den og ofrede deres jordiske interesser. De opgav deres jordiske skat, og deres ængstelige blik var rettet mod himlen i forventning om at se deres elskede Befrier. En hellig, hellig glæde strålede fra deres ansigter og vidnede om den fred og glæde, som herskede indeni. Jesus bød sine engle gå og styrke dem, for deres prøvelses time nærmede sig. Jeg så, at disse ventende endnu ikke var prøvet, som de måtte blive det. De var endnu ikke fri for vildfarelser. Og jeg så Guds barmhjertighed og godhed i at sende en advarsel til jordens folk og gentagne budskaber for at føre dem frem til et bestemt tidspunkt, for at lede dem til en flittig selvransagelse, så de kunne frigøre sig fra vildfarelser, som var blevet overleveret fra hedninger og papister. Ved disse budskaber har Gud ført sit folk ud, hvor han kan virke for dem med større kraft, og hvor de kan holde alle hans bud....“

„Da Jesu tjeneste i det Hellige blev afsluttet, og han gik ind i det Allerhelligste og stod foran arken, som indeholdt Guds lov, sendte han endnu en mægtig engel til jorden med det tredje budskab. Han lagde et pergament i englens hånd, og da han steg ned til jorden i majestæt og kraft, forkyndte han en frygtelig advarsel, den mest forfærdende trussel, der nogen sinde er blevet båret til mennesket. Dette budskab var bestemt til at sætte Guds børn på vagt og vise

dem den fristelsens og angstens time, som lå foran dem. Englen sagde: De vil blive ført ind i nærkamp med dyret og dets billede. Deres eneste håb om evigt liv er at forblive standhaftige. Skønt deres liv er på spil, må de dog holde fast ved sandheden. Den tredje engel afslutter sit budskab med disse ord: Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro. Da han gentog disse ord, pegede han på den himmelske helligdom. Sindene hos alle, som tager imod dette budskab, rettes mod det Allerhelligste, hvor Jesus står foran arken og frembærer sin sidste forbøn for alle dem, for hvem nåden endnu dvæler, og for dem, der i uvidenhed har overtrådt Guds lov. Denne soning sker både for de retfærdige døde og for de retfærdige levende. Jesus gør soning for dem, som døde uden at have modtaget lyset over Guds bud, og som syndede i uvidenhed.“

„Efter at Jesus havde åbnet døren til Det Allerhelligste, blev sabbattens lys set, og Guds folk skulle prøves og bevises, ligesom Gud forud prøvede Israels børn, for at se, om de ville holde hans lov. Jeg så den tredje engel pege opad og vise de skuffede veje til det Allerhelligste i den himmelske helligdom. Ved tro fulgte de Jesus ind i Det Allerhelligste. Atter har de fundet Jesus, og glæde og håb springer frem på ny. Jeg så dem se tilbage og gennemgå fortiden, fra forkyndelsen af Jesu andet komme og gennem deres vandring frem til tidens udløb i 1844. De ser deres skuffelse forklaret, og glæde og vished besjæler dem igen. Den tredje engel har oplyst fortid, nutid og fremtid, og de ved, at Gud virkelig har ledet dem ved sit hemmelighedsfulde forsyn.“

„Det blev fremstillet for mig, at resten fulgte Jesus ind i det Allerhelligste og skuede arken og nådestolen og blev betaget af deres herlighed. Jesus løftede låget på arken, og se! stentavlerne med de ti bud skrevet på dem. De følger de levende gudsord ned gennem rækken; men de viger tilbage med bæven, når de ser det fjerde bud leve blandt de ti hellige forskrifter, mens et klarere lys skinner over det end over de andre ni, og en glorie af herlighed omgiver det helt. De finder intet der, som underretter dem om, at sabbatten er blevet afskaffet eller ændret til ugens første dag. Det lyder, som da det blev talt af Guds mund i højtidelig og frygtindgydende majestæt på bjerget, mens lynene flammede og tordenen rullede, og da det blev skrevet med hans egen hellige finger på stentavlerne. Seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. De forundres, når de ser den omhu, der er blevet vist de ti bud. De ser dem anbragt tæt ved Jehova, overskygget og beskyttet af hans hellighed. De ser, at de har trådt på det fjerde bud i dekalogen og har holdt en dag, som er blevet overleveret af hedninger og papister, i stedet for den dag, som Jehova har helliget. De ydmyger sig for Gud og sørger over deres tidligere overtrædelser.

„Jeg så røgelsen i røgelseskarret ryge, idet Jesus frembar deres bekendelser og bønner for sin Fader. Og mens den steg op, hvilede et klart lys over Jesus og over nådestolen; og de alvorlige, bedende, som var bekymrede, fordi de havde opdaget, at de var overtrædere af Guds lov, blev velsignede, og deres ansigter lyste op med håb og glæde. De sluttede sig til den tredje engels værk, løftede deres røster og forkyndte den højtidelige advarsel. Men kun få tog først imod budskabet; dog fortsatte de med kraft at forkynde advarslen. Derpå så jeg mange omfavne den tredje engels budskab og forene deres røster med dem, som først havde forkyndt advarslen, og de ophøjede Gud og priste ham ved at holde hans helligede hviledag.“

”Mange, som tog imod det tredje budskab, havde ikke gjort erfaring i de to foregående budskaber. Satan forstod dette, og hans onde øje var rettet imod dem for at bringe dem til fald; men den tredje engel pegede dem hen til det Allerhelligste, og de, som havde gjort erfaring i de tidligere budskaber, viste dem vejen til den himmelske helligdom. Mange så den fuldkomne sandhedskæde i englenes budskaber og tog imod den med glæde. De tog imod dem i deres rette rækkefølge og fulgte Jesus i tro ind i den himmelske helligdom. Disse budskaber blev fremstillet for mig som et anker til at holde menigheden fast. Og idet enkeltpersoner modtager og forstår dem, bliver de beskyttet imod Satans mange vildfarelser.

„Efter den store skuffelse i 1844 var Satan og hans engle travlt beskæftiget med at lægge snarer for at rokke legemets tro. Han påvirkede sindene hos enkeltpersoner, som havde en personlig erfaring i disse ting. De havde et udseende af ydmyghed. De ændrede det første og det andet budskab og henviste til fremtiden for deres opfyldelse, mens andre pegede langt tilbage i fortiden og erklærede, at de dér havde fundet deres opfyldelse. Disse personer ledte de uerfarnes tanker bort og bragte deres tro ud af ligevægt. Nogle grans-kede Bibelen for at forsøge at opbygge en tro for sig selv, uafhængig af legemet. Satan frydede sig over alt dette; for han vidste, at dem, der rev sig løs fra ankeret, kunne han påvirke med forskellige vildfarelser og drive omkring med lærdommens vinde. Mange, som havde stået i spidsen for det første og det andet budskab, fornægtede dem, og splittelse og spredning fandtes overalt i legemet. Derpå så jeg Wm. Miller. Han så forvirret ud og var bøjet af sorg og nød for sit folk. Han så den skare, som i 1844 havde været forenet og kærlig, miste deres kærlighed til hinanden og stå hinanden imod. Han så dem falde tilbage i en kold, frafalden tilstand. Sorgen fortærede hans kræfter. Jeg så ledende mænd holde øje med Wm. Miller og frygte, at han skulle antage den tredje engels budskab og Guds bud. Og når han hældede mod lyset fra himlen, lagde disse mænd en eller anden plan for at drage hans sind bort. Jeg så en menneskelig indflydelse blive udøvet for at holde hans sind i mørke og bevare hans indflydelse iblandt dem. Til sidst hævdede Wm. Miller sin røst imod lyset fra himlen. Han svigtede ved ikke at modtage det budskab, som fuldt ud ville have forklaret hans skuffelse og kastet lys og herlighed over fortiden, hvilket ville have genoplivet hans udmattede kræfter, oplyst hans håb og ført ham til at herliggøre Gud. Men han støttede sig til menneskelig visdom i stedet for guddommelig, og idet han var nedbrudt af møjsommeligt arbejde i sin Herres sag og af alder, var han ikke så ansvarlig som dem, der holdt ham borte fra sandheden. De er ansvarlige, og synden hviler på dem. Hvis Wm. Miller havde kunnet se lyset fra det tredje budskab, ville mange ting, som forekom ham mørke og gådefulde, være blevet forklaret. Hans brødre bekendte en så dyb kærlighed og interesse for ham, at han mente, at han ikke kunne rive sig løs fra dem. Hans hjerte hældede mod sandheden; men så så han på sine brødre. De modsatte sig den. Kunne han rive sig løs fra dem, som havde stået side om side og skulder ved skulder med ham i forkyndelsen af Jesu komme? Han tænkte, at de visselig ikke ville føre ham vild.“

"Gud tillod ham at komme under Satans magt og døden at have herredømme over ham. Han skjulte ham i graven, bort fra dem, som uafladeligt drog ham bort fra Gud. Moses fejlede, netop som han stod for at gå ind i det forjættede land. Således så jeg også, at Wm. Miller fejlede, da han snart skulle gå ind i det himmelske Kana'an, idet han lod sin indflydelse gå imod sandheden. Andre førte ham dertil. Andre må stå til regnskab for det. Men engle våger over denne Guds tjeners dyrebare støv, og han skal fremgå ved den sidste basuns lyd."

”Jeg så en skare, som stod vel bevogtet og fast, og som ikke ville give nogen støtte til dem, der ville røkke ved legemets grundfæstede tro. Gud så på dem med velbehag. Jeg fik vist tre trin — det første, det andet og det tredje — de tre englebudskaber. Englen sagde: Ve den, som flytter en blok eller røkker ved en stift i disse budskaber. Den rette forståelse af disse budskaber er af livsvigtig betydning. Sjæles skæbne afhænger af den måde, hvorpå de modtages. Jeg blev igen ført ned gennem disse budskaber og så, hvor dyrt Guds folk havde købt deres erfaring. Den var blevet opnået gennem megen lidelse og hård kamp. Skridt for skridt havde Gud ført dem frem, indtil han havde stillet dem på en fast, urokkelig platform. Dernæst så jeg enkelte personer, som, idet de nærmede sig platformen, undersøgte grundlaget, før de trådte op på den. Nogle trådte straks op på den med glæde. Andre begyndte at finde fejl ved lægningen af platformens grundvold. De ønskede, at der blev foretaget forbedringer, og så ville platformen være mere fuldkommen, og folket langt lykkeligere. Nogle trådte ned fra platformen og undersøgte den, hvorefter de fandt fejl ved den og erklærede, at den var lagt forkert. Jeg så, at næsten alle stod faste på platformen og formanede andre, som var trådt ned fra den, til at ophøre med deres klager, for Gud var mesterbyggeren, og de stred imod ham. De fortalte om Guds vidunderlige værk, som havde ført dem til den faste platform, og i forening løftede næsten alle deres øjne mod himlen og priste Gud med høj røst. Dette virkede på nogle af dem, som havde klaget og forladt platformen, og atter trådte de op på den med ydmygt blik.

”Jeg blev henvist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias’ ånd og kraft for at berede vejen for Jesu komme. De, som forkastede Johannes’ vidnesbyrd, havde ikke gavn af Jesu lære. Deres modstand mod forkyndelsen af hans første komme bragte dem derhen, hvor de ikke let kunne modtage det stærkeste bevis på, at han var Messias. Satan førte dem, som forkastede Johannes’ budskab, videre til også at forkaste Jesus og korsfæste ham. Derved satte de sig selv dér, hvor de ikke kunne modtage velsignelsen på pinsedagen, som ville have lært dem vejen ind i den himmelske Helligdom. Sønderrivelsen af forhænget i templet viste, at de jødiske ofre og anordninger ikke længere ville blive modtaget. Det store Offer var blevet frembåret og var blevet antaget, og Helligånden, som nedsteg på pinsedagen, løftede disciplenes tanker fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind med sit eget blod og havde udgydt sin forsonings velgerninger over sine disciple. Jøderne blev efterladt i fuldstændig forførelse og totalt mørke. De mistede alt det lys, de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres nytteløse ofre og gaver. Den himmelske Helligdom havde taget den jordiskes plads, men de havde ingen kundskab om vejen til den himmelske.”

„Mange ser med rædsel på den kurs, jøderne fulgte over for Jesus ved at forkaste og korsfæste ham. Og når de læser beretningen om den skændige mishandling, han blev udsat for, mener de, at de elsker Kristus, og at de ikke ville have fornægtet ham som Peter eller korsfæstet ham som jøderne. Men Gud, som har været vidne til deres bekendte sympati for sin Søn, har prøvet dem og sat den kærlighed på prøve, som de bekendte over for Jesus.“

"Hele himlen iagttog med den dybeste interesse modtagelsen af budskabet. Men mange, som bekender at elske Jesus, og som fælder tårer, når de læser beretningen om korset, bliver, i stedet for at modtage budskabet med glæde, opbragt og spotter det gode budskab om Jesu komme og erklærer det for at være en vildfarelse. De ville ikke have fællesskab med dem, som

elskede hans tilsynekomst, men hadede dem og udelukkede dem fra menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke drage nytte af det andet og havde heller ikke gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i det himmelske helligdoms Allerhelligste. Og ved at forkaste de to foregående budskaber kan de intet lys se i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det Allerhelligste. Jeg så, at de navnkristne kirker, ligesom jøderne korsfæstede Jesus, havde korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om den bevægelse, der er sket i himlen, eller om vejen ind i det Allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu forbøn dér. Ligesom jøderne, der frembar deres unyttige ofre, opsender de deres unyttige bønner til den afdeling, som Jesus har forladt, og Satan, som glæder sig over bedraget blandt Kristi bekendende efterfølgere, binder dem fast i sin snare og antager en religiøs skikkelse og leder disse bekendende kristnes tanker til sig selv og virker med sin kraft, sine tegn og løgneundere. Nogle bedrager han på én måde og andre på en anden. Han har forskellige vildfarelser rede for at påvirke forskellige sind. Nogle ser med rædsel på én vildfarelse, mens de villigt antager en anden. Satan bedrager nogle ved spiritisme. Han kommer også som en lysets engel og udbreder sin indflydelse over landet. Jeg så falske vækkelser overalt. Kirkerne var opstemte og mente, at Gud på underfuld vis virkede for dem, når det var en anden ånd. Det vil dø hen og efterlade verden og kirken i en værre tilstand end før."

„Jeg så, at Gud havde oprigtige børn blandt de navnkristne adventister og de faldne kirker, og både prædikanter og menige vil endnu blive kaldt ud fra disse kirker, før plagerne udgydes, og de vil med glæde tage imod sandheden. Satan ved dette, og før den tredje engels høje råb fremkalder han en ophidselse i disse religiøse samfund, for at de, som har forkastet sandheden, må tro, at Gud er med dem. Han håber at bedrage de oprigtige og få dem til at tro, at Gud stadig virker for kirkerne. Men lyset vil skinne, og hver eneste af de oprigtige vil forlade de faldne kirker og tage standpunkt sammen med resten.“ Spiritual Gifts, bind 1, 151–172.

Dette afsnit rummer så mange vigtige sandheder, men jeg anvender afsnittet til at isolere nogle karakteristika ved budskaberne i Milleritternes historie for at forstå, hvordan disse er et forbillede på vor historie. Alle tre af englene i Åbenbaringen fjorten har et budskab i deres hånd. Den anden og den tredje engel identificeres som havende et „pergament“ med sig, idet de stiger ned med deres budskab. Hver engel repræsenterer et budskab, og ankomsten af hvert budskab frembringer en virkning.

Vi vil fortsætte dette emne i den næste artikel.